<u>בבית המשפט העליון</u>

רע"ב 7971/18

לפני:	כבוד השופט ג' קרא
המבקש:	האני דארי
	נ ג ד
המשיבה:	מדינת ישראל
	בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט לעניינים מנהליים בבאר שבע בתיק עת"א 9527-10-18 מיום 11.10.2018 שניתן על ידי כב' השופטים יעל רז-לוי, גד גדעון ואהרון משניות
בשם המבקש:	עו"ד יוסף אלנסאסרה
בשם המשיבה:	עו"ד יונתן נד"ב

<u>החלטה</u>

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט לעניינים מנהליים בבאר-שבע (כב' השופטים י' רז-לוי, ג' גדעון ו-א' משניות) **בעת"א** 9527-10-18 מיום 11.10.2018, בגדרו התקבלה עתירת המשיבה שלא לשחרר את המבקש שחרור מוקדם ממאסר.

1. המבקש, תושב מזרח ירושלים, הוא אסיר בטחוני המרצה 14 חודשי מאסר בגין עבירות של גרימת מוות ברשלנות והסעת שוהים בלתי חוקיים בנסיבות מחמירות. על פי כתב האישום בו הודה המבקש, אשר עבד כנהג בחברת הסעות, המבקש נענה להצעתו של אדם אחר (להלן: השותף) והסיע לתוך שטח ישראל אוטובוס ובו כ-50 נוסעים, חלקם תושבי השטחים שלא החזיקו באישורי כניסה. בין הנוסעים היו שלושה מחבלים שביצעו ביום למחרת פיגוע במהלכו נהרגה שוטרת מג"ב (להלן: המנוחה).

2. עניינו של המבקש עלה לדיון בוועדת השחרורים, שהורתה על שחרורו. הוועדה מצאה כי המבקש לא מסכן את הציבור וכי הוא ראוי לשחרור, בין היתר

בהתחשב בחרטה הכנה שהביע; היעדר חומר מודיעיני שלילי בעניינו; התנהגותו בכלא שהייתה ללא רבב; וחוות דעת מטעם גורמים טיפוליים שונים המלמדות על היותו אדם נורמטיבי שמצר על מעשיו. בהחלטת הוועדה צוין בגדר למעלה מן הצורך כי שותפו של המבקש, שעניינו חמור יותר, שוחרר בשחרור מוקדם, והמשיבה לא הצביעה על הבדל משמעותי שמצדיק תוצאה שונה בעניינו של המבקש.

3. עתירה שהגישה המשיבה נגד החלטת הוועדה התקבלה פה אחד. בית המשפט קבע כי ועדת השחרורים לא נתנה את המשקל הנדרש למסוכנות העולה ממעשי המבקש שלא פחתה במידה מספקת, וכי הדבר חורג ממתחם הסבירות ומחייב התערבות בהחלטתה. בניגוד להחלטת הוועדה, נקבע כי היה מקום לייחס לחוות הדעת של שירות הבטחון הכללי משקל רב יותר ושהיא אינה כללית אלא מתייחסת באופן קונקרטי למסוכנות הנשקפת מהמבקש ולחשיבות שבהרתעת מסיעים שוהים בלתי חוקיים. עוד צוין, בין היתר, כי יש לזכור שהמבקש לא עבר הליך שיקום וכי עם שחרורו הוא צפוי לעבוד כסדרן בחברת הסעות כך שהמסוכנות עודנה רלוונטית ולא הופחת החשש לשלום הציבור. בית המשפט הבחין בין המבקש שהינו תושב ישראל לבין שותפו, תושב השטחים, וקבע כי מעשיו של המבקש מגלים דרגת רשלנות גבוהה וכי הוא הפר באופן בוטה את חובת הזהירות המוגברת המוטלת עליו בכך שנסע במכוון בדרכים עוקפות כדי לאפשר את כניסת תושבי השטחים לישראל. זאת ועוד, בהליך בעניינו של השותף לא הובאה בפני הוועדה עמדת משפחת המנוחה. הוער כי גם אלמלא ההבחנה האמורה לא היה מקום לתת משקל רב יותר לשיקול האפליה על פני שיקול המסוכנות לציבור, ובשל כל אלו יש לבטל את החלטת הוועדה.

4. מכאן בקשת רשות הערעור שלפניי, בגדרה טוען המבקש כי עניינו מעלה סוגיות עקרוניות נוכח התערבותו החריגה של בית המשפט בהחלטת הוועדה, שהינה סבירה כשלעצמה; קיפוח אוכלוסיית האסירים הבטחוניים בכלל וקיפוח המבקש לעומת שותפו בפרט; וכי מדובר בערעור ראשון על ההחלטה שלא לשחררו באופן המצדיק מתן רשות ערעור. בתמצית שבתמצית, טענת המבקש היא כי בית המשפט ביסס את מסוכנותו על נתונים חלקיים וכלליים בלבד, וכי פסק הדין מציב בפני אסיר בטחוני רף הוכחה גבוה ולא נותן אפשרות של ממש להוכיח שינוי אידיאולוגי. אסירים בטחוניים מנותקים כמעט לחלוטין מהליכים טיפוליים ושיקומיים בין כותלי הכלא, ופרט להבעת חרטה ותשלום פיצוי אין ביכולתם להצביע על שינוי בהתנהגות ועל העדר מסוכנות לציבור. המבקש מדגיש כי ביצע את העבירה ללא כל מודעות או רקע אידיאולוגי וכי בהעדר הליך שיקומי אין ביכולתו להוכיח העדר מסוכנות. עוד נטען כי המסוכנות נקבעה על סמך חומרת העבירה ועל סמך חוות דעת כללית של שירות

הבטחון, כשמנגד, לא ניתן משקל לנתונים רלוונטיים נוספים כגון גילו של המבקש, עברו הנקי, תשלום פיצוי למשפחת המנוחה והבעת חרטה.

5. המשיבה סבורה כי דין הבקשה להידחות, משאינה מגלה כל עילה לדיון ב"גלגול שלישי". כן נטען כי דין הבקשה להידחות אף לגופה, בהעדר עילה להתערבות בפסק הדין. לטענת המשיבה בית המשפט ביטל את שחרורו של המבקש נוכח המסוכנות הנשקפת ממנו ולאחר שמצא כי לא ניתן לשיקול זה משקל ראוי. מגזר הדין שניתן בעניינו עולה כי אין זו הפעם הראשונה שהמבקש הסיע שוהים בלתי חוקיים, והתנהלותו מצביעה על קו מחשבה ברור המעיד על פוטנציאל הסכנה שבמעשיו. הגם שהמבקש הביע צער וחרטה, התייחסותו לעבירות היא מצומצמת שכן דומה כי היה מודע למעשיו ונהג בדרך עוקפת וארוכה כדי להתחמק מבדיקה של גורמי הבטחון. עוד ציינה המשיבה כי לכך יש להוסיף את העובדה שהמבקש לא עבר הליך שיקום, כשההליך בפני ועדת השחרורים אינו המקום לדון בטענות עקרוניות בעניין זה. אשר לטענת האפליה נטען כי בהחלטת הוועדה לא ניתן משקל לכך שהמבקש הוא תושב ישראל ממנו מצופה למחויבות רבה יותר לעומת שותפו תושב השטחים, וכי יש בכך כדי להשליך על מסוכנתו בהינתן חופש התנועה המוחלט ממנו הוא נהנה.

6. לאחר עיון בבקשה ובתגובה ובנספחים הנלווים להם, מצאתי כי דין הבקשה להידחות.

ההלכה היא כי רשות ערעור בעניין שחרור מוקדם של אסיר תינתן בצמצום, במקרים בהם מתעוררת שאלה משפטית או עולה סוגיה בעלת חשיבות כללית. כוחו של כלל זה יפה גם מקום בו בית המשפט לעניינים מנהליים ביטל החלטה של ועדת השחרורים (ראו למשל רע"ב 3515/16 ריכטר נ' היועץ המשפטי לממשלה (30.6.2016)). ודוק, אין מדובר בעתירות אסירים לגביהן נשמעה גישה הקוראת להחיל מבחן מקל ביחס למתן רשות ערעור, שכן ביסוד הבקשה ניצבת החלטה של ועדת השחרורים, שהיא גוף מעין שיפוטי (רע"ב 425/09 פריניאן נ' פרקליטות המדינה (11.3.2009); רע"ב 3306/16 גזית נ' מדינת ישראל, בפסקה 7 (31.5.2016); רע"ב 2028/18 בלאל נ' ועדת השחרורים, בפסקה 6 (24.4.2018) (להלן: עניין בלאל)).

7. המבקש אמנם הציג את בקשתו כמעלה סוגיות עקרונית, אך לא מצאתי כי הן כאלה. הטענות המועלות אינן מצדיקות מתן רשות ערעור בעניין הנדון (ראו והשוו להחלטתי בעניין בלאל, בפסקה 7). בית המשפט לעניינים מנהליים התערב בהחלטת הוועדה לאחר שמצא כי לא ניתן בה המשקל הנדרש למסוכנות הנשקפת מהמבקש וכי

זו לא פחתה באופן המאפשר את שחרורו. קביעתו זו נסמכת בעיקר על המשקל שייחס לחוות הדעת של שירות הבטחון הכללי, ועל משקל היתר שנתנה הוועדה להתנהגותו החיובית של המבקש. כן הצביע בית המשפט על כך שעם שחרורו של המבקש הוא צפוי לעבוד כסדרן בחברת הסעות, כך שהמסוכנות הנשקפת ממנו עודנה רלוונטית. עסקינן אם כן ביישום אמות המידה שנקבעו בחוק שחרור על-תנאי ממאסר, התשס"א-2001 בנסיבותיו הפרטניות של המבקש ובהליך הביקורת השיפוטית על החלטות הוועדה, ומשכך אין הצדקה ליתן רשות ערעור (ראו רע"ב 1563/14 גמליאל נ' היועץ המשפטי לממשלה, בפסקה 7 (24.4.2014)). בנסיבות המתוארות, ולאחר שעיינתי בעמדת שירות הבטחון שצורפה לתגובת המשיבה, מצאתי כי מסוכנותו של המבקש לא פחתה, וכי המסוכנות מבססת גם שוני רלוונטי בינו לבין שותפו באופן שאינו מקים עילה להתערבות.

8. סוף דבר, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, ט"ו בטבת התשע"ט (23.12.2018).

ש ו פ ט